

DIUMENGE II DURANT L'ANY –B- 15 de gener de 2012

Primera Missa de fra Jesús Romero Lagatto

(1Sa 3,3b-10,19; 1Co 6,13c-15a.17-20; Jn 1,35-42)

Si ara us demanés si coneixeu a un senyor que es diu CARLOS ROLDÁN, què em diríeu? Potser us sona a un cantant de tango que es diu igual... però no em refereixo a ell. Si us donés la pista que durant 30 anys va treballar com a directiu informàtic en entitats financeres... què? Us diu alguna cosa? I si us diguéis que ara, des de fa 7 mesos, és un taxista... què? Us sona més? Suposo que, al menys, us sorprèn el canvi de vida.

Bé, Carlos Roldán, és un senyor al qual li feien una entrevista a **La Contra** de *La Vanguardia* divendres passat. El titular era molt suggerent: PUC DIR QUE "LA CONTRA" EM VA CANVIAR LA VIDA". I explicava com va ser això. Diu que llegint una "contra" on entrevistaven a un tal Inocencio Arias, qui deia "**La felicitat és no tenir un superior i anar a peu a la feina**", li va canviar la vida. Tant com par passar de directiu a taxista. Un canvi ben radical.

Jo llegia això i ja em sobtava de veure com una notícia llegida, o una paraula dita en un moment oportú, poden canviar radicalment la vida d'una persona. Però voldria recuperar una frase d'aquest senyor que diu així (quan li demanen com és que va deixar la seva feina anterior): "**Em disgustava ser còmplice d'una feina que contrariava les meves conviccions**". En Carlos anava a casa desfet perquè cada dia veia davant seu acomplir-se un munt d'injustícies que li feien sentir-se còmplice... i no ho volia ser.

Aquesta crida misteriosa a un canvi radical de vida que **La Contra** de *La Vanguardia* ens ha posat a peu pla, a la vida de cada dia i com a possibilitat oberta a tothom capaç d'escoltar i de reaccionar, penso que té el seu paral·lel a les crides (de fet una sola crida, perquè és feta per Déu mateix, que és un de sol) que avui ens presenten les lectures que acabem d'escoltar.

La primera lectura i l'Evangeli ens posen davant d'una Veu que ens crida, que ens interpel·la. El jove Samuel no ha sentit mai la veu de Déu i, quan és cridat pel seu nom durant la nit, va corrents a demanar al vell sacerdot Elí què vol. Elí, al tercer cop, s'adona que allà està passant alguna de grossa i dóna instruccions a Samuel. Podríem dir que en certes disposicions d'ànim, de cor, un pot fer-se ressò d'aquesta veu que ens interpel·la. Igual que en Carlos Roldán de **La Contra** estava insatisfet del seu treball, veia que el que feia no l'omplia, és més, el deprimia esdevenir una eina d'extorsió del seu proïsme.

El cas dels dos deixebles de Joan (després primers deixebles de Jesús) és similar. Hi ha també una crida, en aquest cas és Joan Baptista qui assenyala *Un Altre*: "**Mireu l'Anyell de Déu**". I els dos deixebles es posen a seguir Jesús... fins que Jesús mateix els interpel·la i els demana què cerquen. "On us allotgeu?" li demanen. I Jesús sols els diu: "**Veniu i ho veureu**".

Però aquesta Veu que avui també hem sentit en la Paraula de Déu proclamada i que sentirem també en els moments previs de la comunió: **“Mireu l’Anyell de Déu”**, és una Veu que ens vol canviar la vida encara més radicalment que la vida de l’entrevistat a **La Contra**. Certament, ell ha deixat rere seu 30 anys de feina ben remunerada i ha entrat en una feina diversa, la de taxista. En això ha experimentat una tranquil·litat de consciència que ara el deixa dormir per les nits i passar més temps amb la família.

Però la Veu de qui ens parlen les lectures d’avui és una veu dirigida al més pregon de nosaltres mateixos. Que es fa ressò de les nostres necessitats més íntimes, que vol alliberar-nos de les nostres pors, i relativitzar les nostres limitacions. Que cerca amb passió la nostra felicitat. **I que vol transformar-nos!** Com Samuel, qui esdevindrà profeta després de respondre a Aquella Veu que el cridava; o els deixebles de Joan qui, seguint l’Anyell de Déu, seguint Jesús, passaran de pescadors a apòstols.

Deixem-nos amarar per aquesta Veu que avui ve a les nostres vides, en les nostres diverses circumstàncies. Fem-li lloc per a discernir què ens vol dir... Potser, dintre d’uns mesos serem nosaltres (tot i que, segurament, mai no sortirà a **La Contra**) qui podrem dir: LA VEU DE DÉU, EM VA CANVIAR LA VIDA.

Fra Jesús Romero, caputxí